

Vanliga och ovanliga våldtäkter

I Modis Indien är förövarna offer och "Love Jihad" ett hot

Den unga kvinna som 2012 miste livet i en gruppvåldtäkt i den indiska huvudstaden fick i media heta "Nirbhaya" (orädd) och "Indiens dotter". Det var lätt att framställa den unga fysioterapi-studenten som en person som alla indier kunde identifiera sig med. För att vara mera exakt: "alla" betyder här de flesta av de 200–300 miljoner som representerar landets medelklass. Och det är de som räknas.

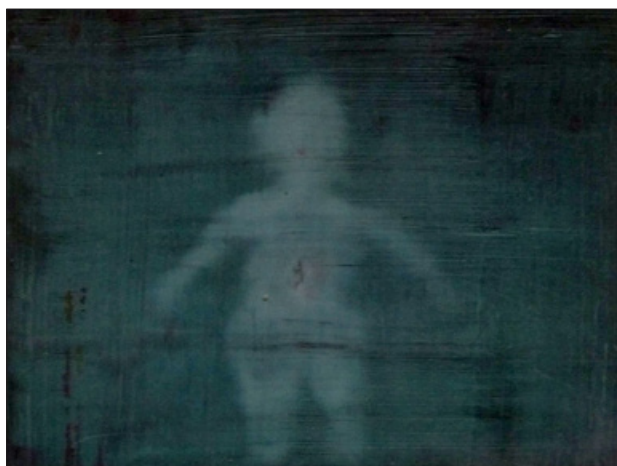
Nirbhaya skulle ha varit välkommen i de flesta bättre hem utan att deras familjers, släkters eller kasters rykte hade satts på spel. Kanske inte som svärdotter, men åtminstone på en kopp te.

En av Nirbhayas fem våldtäktsmän dog på sjukhuset, de övriga hängdes. Indien hade tvått sina händer – eller hade det?

En ko är god nog att vara Indiens moder och en del lustigkurrar har föreslagit att nästa innehavare av premiärministerposten med fördel kunde vara en ko. Jag ville gärna ha fel, men utgående från mitt långvariga intresse för Indien skulle jag påstå att en dalit (kastlös) – för att nu inte tala om en muslim – inte skulle duga som en Indiens dotter. Daliten Kumari Mayawati gick an som premiärminister för delstaten Uttar Pradesh under fyra mandatperioder, men inte heller det berättigar henne till titeln Indiens dotter.

Jag betraktar än en gång bildkonstnären Nina Roos tavla. På rent jävelskap döper jag den till "Yogis dotter". Jag ger henne en sydindisk muslim till far och en nordindisk dalit till mor. Familjens hem är utfattigt men gott, så jag tackar ja då de bjuder in mig på te. Familjen har en hund också. Den får heta "Indiens hund".

Tillbaka till vardagen.

Nina Roos: *Utan titel*, 1990, olja på zinkplåt, 25×30cm.

Stormen har lagt sig i Indiens största delstat Uttar Pradesh. Man har krossat den internationella konspiration som kokats ihop av landets presselit och den amerikanska Black Lives Matter-rörelsen i akt och mening att få jättestatens utveckling att spåra ur.

Regeringen i Uttar Pradesh, under ledning av delstatens premiärminister Yogi Adityanath, har fört i bevis att det är fiender till Indien som ligger bakom vad som enligt dem är fejknyheter om en gruppvåldtäkt i byn Boolagarh i Hathrasdistriktet. Offret, en kastlös nittonårig flicka, var säkerligen en lockfågel som konspirationen placerat ut för att uppvigla lågkastiga invånare.

Yogi skämtar inte. Delstatsmyndigheterna har till följd av händelsen väckt 22 åtal under brottsrubriken landsförräderi. Den som befinns skyldig till landsförräderi kan dömas till döden eller fängelse på livstid.

Premiärministerns riktiga namn är Ajay Singh Bisht. Eftersom han också är överstepräst i Gorakhnaths tempel vill han benämnas Yogi. Vi gör så,

för inte passar det sig att vara av annan åsikt än en överstepräst. Jag väljer att kalla även offret för den dödliga våldtäkten i Boolagarh ”Yogis dotter”.

Herr Yogi har tippats bli Narendra Modis arvtagare på posten som Indiens premiärminister. Denne islamofobe försvarare av kasthierarkin, en man som struntar i demokratiska spelregler, vore sannerligen en fullträff för hinduteokratins anhängare.

Det allmänna bästa! Författaren-aktivisten Arundhati Roys favoritbegrepp beskriver Modis och Yogis styre väl. För den indiska majoritetsbefolkningen medför deras allmänna bästa ett förtryck som är mer flagrant än tidigare, snarast det allmänna värsta.

Var sextonde minut

I en verklighet bestående av en miljard onda öden är våldtäkten i Boolagarh dagsens sanning. Och lika sant är det att utan regeringen Yogis massiva draksådd skulle händelsen knappast ha överskridit nyhetströskeln utanför distriktet. Aj varför inte? Därför att enligt officiell brottsstatistik våldtas någon var sextonde minut i Indien. Den verkliga frekvensen torde vara betydligt högre, eftersom en stor del av våldtäkterna aldrig antecknas i polisens pärmar.

Under den tid som behövs för att läsa igenom den här texten våldtas alltså en eller flera personer någonstans i jättestaten. Den som utsätts för våldshandlingen är sannolikt en minderårig kastlös av kvinnokön.

Enligt utredningar är Indien världens farligaste land att vara kvinna i. Detta bland annat enligt 548 experter från Thomson Reuters stiftelse, som har kartlagt kvinnors ställning i världen. Att världens största demokrati placerar sig i botten beror i synnerhet på att kvinnor i så hög grad riskerar att utsättas för sexuellt våld. Nästan lika farligt är det att vara kvinna i Afghanistan, Syrien, Somalia och Saudiarabien.

Det ekonomiskt och socialt extremt segregerade Uttar Pradesh är även med indiska mått en grym plats, såpass att delstaten fått öknamnet Lynchistan. 43 procent av alla våldshandlingar riktade mot minoriteter och kastlösa utförs i Uttar Pradesh.

Boolagarh är en av 107000 byar i Uttar Pradesh, som har en totalbefolkning på 230 miljoner. Som brukligt i en traditionell indisk by bor kast-

hinduerna i centrum medan de kastlösa skjul ligger i byns utkanter, i ”dalit-kolonin”. Jag vet inte om de kastlösa i Boolagarh får ha hund. I många byar är det förbjudet, eftersom de annars skulle kunna beblanda sig med kasthinduernas hundar.

En dryg femtedel av invånarna i Uttar Pradesh är kastlösa. Den synnerligen inflytelserika thakur-kasten, till vilken herr Yogi hör, utgör ungefär åtta procent av befolkningen.

I Indien grundar sig respekt på fruktan och de kastlösa har lärt sig frukta för sina liv. Jag minns ett besök jag vid millennieskiftet gjorde med en grupp resenärer i en by i Tamil Nadu. Byn ”ägdes” av en mäktig brahmin. Den pratsamme markägaren underhöll min grupp i mitten av en nyplanterad kokosdunge, serveringen var riklig och whiskyn flödade. Kvinnornas wc-besök ordnades med terrängbils-skjuts till herrns palats, vi män uträttade våra behov bakom träden dit vi beledsagades av betjänare utrustade med enorma ficklampor.

Den mäktige brahminen berättade att han i byn grundat både skola och hälsovårdscentral, och ordnat arbete åt hundratals kastlösa. Byborna sades älska honom. De begrep att utan sin frälsare vore de intet.

De 15 dalitfamiljerna i Boolagarh äger ingen mark och lever på de 600 markägande familjernas (mestadels tillhörande thakur-kasten) villkor. De får buga och ödmjuka sig för att thakurerna ska erbjuda dem arbete på fälten.

Thakurmän i byn hade utsatt ”Yogis dotter” för sexuella trakasserier redan en gång förut. Den 14 september försvann flickan när hon vallade kor.

Detta var ingen nyhet. Kvinnor försvinner i Indien. Nu talar jag inte om de 63 miljoner kvinnor som saknas till följd av rasförädling med inriktning på könstillhörighet. I Indien föredrar man söner. Vart nionde, kanske så mycket som vart sjunde, flickfoster aborteras. Nej, jag talar om de 248 397 kvinnor som i fjol anmäldes försvunna. Därtill de 84 921 kvinnor som rapporterades kidnappade, enligt den officiella brottsstatistiken. Av dem var fler än 55 000 unga flickor och barn.

Modern hittade ”Yogis dotter” naken och döende i utkanten av byn. Föräldrarna förde henne till polistationen. Flickan namngav våldtäktsmännen som alla var söner i grannfamiljer. De hade varnat henne:

om hon gick till polisen skulle hennes släktingar få betala för det. Men fastän hon ändå berättade om vad hon utsatts för gick polisen inte med på att göra någon brottsanmälan, inte ens efter timmar av över-talningsförsök.

Inte heller detta är någon nyhet. Människorätts-organisationer som granskat våldtäktsfall i Uttar Pradesh har funnit att polisen inte alltid tar emot en brottsanmälan trots att lagen ålägger dem att göra det. Registreringen av anmälningar tar ofta flera månader, i ett fall 228 dagar.

Ofta tror inte poliserna på brottsoffrets berättelse. När en ung kvinna som arbetade som hemhjälp ville anmäla en våldtäkt fick hon höra att hon var för ful för att någon skulle vilja ta i henne. I ett annat fall beskyllde poliserna den våldtagna far för att ha gjort sin dotter till lovligt byte genom att ge henne för stor frihet. I nästan alla undersökta fall har poliser använt nedsättande språkbruk gentemot den våldtagna.

Är det då att undra på om tröskeln till att göra en brottsanmälan tycks oöverstiglig, särskilt för kvinnor som hör till minoriteter eller är kastlösa.

Polisen kan också kräva att den våldtagna gör upp i godo eller gifter sig med våldtäktsmannen.¹

Under tolv år satt jag i styrelsen för en finländsk gräsrotsorganisation som ägnade sig åt utvecklings- och biståndssamarbete. Vår samarbetspartner i den sydindiska delstaten Tamil Nadu var en militant dalit-organisation. Jag minns ett tillfälle då organisationens ledare, för övrigt juristutbildad, for till en närliggande by bebodd av kast-hinduer för att utreda ett våldtäktsfall. Som stödtrupp valde han ett betydande antal resliga unga dalit-män. Om den kast-hinduiska släkten gick med på att övertala pojken att gifta sig med flickan skulle ärendet betraktas som avslutat. Jag minns inte om de unga tu fick varandra.

Från trakten kring Pondicherry känner jag till ett färskt exempel. En grupp rikshakuskar hade tillsammans utnyttjat en 14-årig adivasiflicka. Jag träffade Pushpa ett par gånger under 2012 och 2013 i ett skyddshem som drevs av en lokal medborgar-

1. <https://www.article-14.com/post/how-india-s-rape-survivors-end-up-marrying-their-rapists>

Hur ta sig från rädlans geografi till jämlik rörelsefrihet? Skolflickor i Kerala, foto Mikko Zenger.

organisation. Den skojfriska flickans leende fastnade i mitt minne. Enligt organisationens ledare hade flickan i det skedet genomgått fem aborter. Ledaren hoppades att någon av kuskarna skulle rädda flickan genom att ta henne till sin hustru.

Jag kollade nyss läget med en bekant på plats. Pushpa är fortfarande singel. Hon försörjer sig som förut genom att sälja ”stamsmycken” och med att tugga på gatorna med sin treåriga dotter. Min bekanta sände mig en bild av mor och dotter. Flickans pappa är för övrigt rikshakusk.

Två veckor efter våldtäkten dog ”Yogis dotter” på ett sjukhus i Delhi. Ännu efter det försökte en områdeschef från den lokala administrationen övertala dotterns föräldrar att avstå från åtal, för att behålla lugnet i byn och bryta hämndspiralen.

Det hade nämligen framgått att våldtäktskillarnas släktingar ett par decennier tidigare hade skurit av flickans farfars fingrar. Det påstods att han hade låtit sina vattenbufflar beta på thakurernas marker.

De som tror för mycket om sig själva, skall läxas upp. Det finns ungefär 220 miljoner kastlösa i Indien.

”Inte förarga Narendra Modi”

Varför måste fallet i Hathras iscensättas som en internationell konspiration? I första hand därför att Tanushree Pandey, ung redaktör på *India Today*, befann sig på rätt plats vid rätt tidpunkt. Platsen var i utkanten av byn Boolagarh, tiden omkring midnatt.

För att övergreppet på Yogis dotter skulle förbli en av tusentals rutinvåldtäkter, brände poliserna i hemlighet upp den döda flickans kropp i nattens mörker. Mamman och pappan fick inte begrava sin dotter enligt de traditionella ritualerna. Poliserna hade spärrat in föräldrarna i sin hydda. När Pandey, som hade filmat likbränningen, bad poliserna om en förklaring svarade de att de bara följde order. Låter bekant.

India Today är en rätt tandlös publikation som i regel stryker dem som för tillfället har makten medhårs. Tre gånger har tidningen låtit läsarna utse Yogi till Indiens bästa delstatsminister. Man kan alltså inte utan vidare stämpla tidningen som ofosterländsk.

Pandeys artikel om den hemliga likbränningen

lyfte upp historien om Yogis dotter till riksnyhet. Det räckte inte länge innan syskonen Rahul och Priyanka Gandhi – medlemmar av Kongresspartiets högsta ledning, som styrs av familjedynastin Nehru-Gandhi – framförde sina kondoleanser till den våldtagna flickans föräldrar medan kamerorna surrade.

Det räckte för Yogi som krigsförklaring. Han gick till motangrepp med det tunga artilleriet, med det allmänna bästa som argument. Man fick inte förarga Narendra Modi och de extremhinduistiska organisationerna.

Våldtäktsmännen, som var eget folk, måste förvandlas till offer. Historien måste blixtsnabbt få ett nytt, vattentätt manuskript. Annars kunde det bli en likadan flopp som i fallet med delstatsregeringen för Rajasthan år 2012.

Det året hade Salman Rushdie bjudits in till en litterär kongress i Jaipur. Rajasthans regering, ledd av Kongresspartiet, gissade att besöket skulle leda till minskat valunderstöd. Både extremmuslimer och extremhinduer motsatte sig författarbesöket. Det måste förhindras, enligt bekant modell: Rushdie skulle återigen hotas till livet. Den här gången rapporterade man att Mumbais undre värld hade sänt ut två kända yrkesmördare. Den enas namn har fastnat i mitt minne: Aslam Kongo.

Varken polisledningen i Mumbai eller för den delen den statliga underrättelsetjänsten hade någonsin hört talas om herr Kongo eller hans kompis. Ändå fungerade tricket. Rushdie ställde in besöket.

Rahul och Priyanka Gandhis mor, italienskfödda Sonia Gandhi, som är partiledare för Kongresspartiet, har blivit kallad Vatikanens agent. Att anklaga dem direkt för mordet på Yogis dotter gick ändå inte för sig; inte ens fast Rahul före valet 2019 stämplades som pakistansk agent.

Ett skapligt manuskript fanns ändå färdigt. Black Lives Matter är bekant också i Indien. Yogi satte sina män i arbete. De klippte och klistrade febrilt och snart kunde man på en engelskspråkig(!) nätsida, justiceforhathrasvictim.carrd.co, läsa manualen för en internationell konspiration av daliter och andra språkkunniga sammansvurna.

Handboken uppmanar de indiska sammansvurna till försiktighet, för polisen i New York filmar alla protestyttringar. Också annars får man se upp här i utkanterna av Uttar Pradesh, eftersom också ame-

rikanska vit makt-anhängare har uppenbarat sig – trots coronakrisen – för att röra till det.

På sajten utdelas många praktiska råd. Man ska observera de mörkhyade demonstranterna och springa i deras kölvatten. Kontaktlinser, smycken och märkeskläder ska man undvika. Däremot rekommenderas simglasögon och huvudbonader som skyddar både mot sol och identifiering. I rygsäcken packar man en lätt matsäck, vatten och laddare. Efter protesten lönar det sig inte att stanna kvar och vänta på taxi. Myndigheterna fäster mindre uppmärksamhet vid cyklister och motorcyklister.

På en affisch på sajten heter det att protesterna ordnas av ”vänsterfolk, studenter som står nära Kongresspartiet och medlemmar av grupper som försvarar kvinnors rättigheter”. Det vill säga just sådana kretsar som kan framställas som konspiratörer i Modis och Yogis rike.

Maktförhållandena i Indien garanterar att minister Yogis manuskript cementeras som en sanning som det lönar sig att tro på för den vanliga medborgaren i ledet. Så länge det sexuella våldet följer kasthierarkin (medlemmar av högre kaster våldtar kastlösa), är tusentals erkända eller inofficiella våldtäkter inget hot mot Yogis och Modis projekt att från en etnisk mosaik med 5 500 folk skapa en fläckfritt ren hindu-stat.

Och för att också den lilla risken för ”blandäktenskap” ska avstyrras måste de skrämman med att ”kärleksjihad” (”Love Jihad”) bryter ner nationen

inifrån. Blandäktenskapen är det ju lätt att stämpla som destabiliseringsaktioner, fjärrstyrda av den ständiga arvfjenden Pakistan eller av islams vise män.

Premiärminister Yogi vill prioritera det viktigaste och visa vägen också på den illegala kärlekens frontavsnitt. I Uttar Pradeshs brottsregister har redan bokförts nio äktenskap mellan en muslimsk man och en hindukvinna. Indicier för något slags tvångsäktenskap har man inte lyckats gräva fram i ett enda fall. Däremot finns det bevis på att föräldrar frenetiskt har motsatt sig ett par tre av dessa ”bastardäktenskap” som på ett sådant upprörande vis undergräver deras fiendebild.

Har det för övrigt något nyhetsvärde ens att offret för ett sexualbrott själv stämplas som skyldig. Under rättegången efter den berömda gruppvåldtäkten av Nirbhaya i Delhi 2012 lade två av de åtalade männen försvarsadvokater ansvaret på landets döttrar och deras föräldrar. Juristerna påminde om att efter mörkrets inbrott ska flickor från goda familjer i det indiska samhället spärras in mellan fyra väggar. I sociala medier ackompanjerade många dessa rättslärdar.

Nirbhaya våldtogs på väg hem från bion klockan halv nio tillsammans med – värst av allt – en manlig vän. För många räcker redan det sistnämnda som bevis på hennes delaktighet i skulden.

I Hathras-fallet svingar Yogis och Modis riksdagsledamot Surendra Singh sin stämpelyxa i samma stil. Han proklamerar att våldtäkterna upphör först när föräldrarna börjar lära sina döttrar de rätta värderingarna. Ansvaret ligger hos föräldrarna, inte hos myndigheterna.

I sista hand kan man fråga sig om inte daliterna redan från början förklarats skyldiga. Skulle de bli oskyldiga ens om de till punkt och pricka skulle anamma kasthinduernas värderingar?

Olaglig kärlek aborteras

Under de senaste månaderna har Indien gjort en skarp gir i riktning mot fascism. Det är ingen överraskning, riktningen pekades ut genast vid Narendra Modis tillträde som statminister 2014.

Foto Mikko Zenger.

På grund av den enorma ekonomiska och sociala (kastsystemet) ojämlikheten är landets hindumajoritet mycket oenhetlig. Vad göra? M.S. Golwalkar, huvudideolog för extremhinduernas järnnäve RSS, beundrade Hitlers utrensningmetoder. Alltså håller man sig till ett recept som visat sig vara effektivt, att förena nationen via en gemensam fiende.

Södra Asiens traumatiska historia har gjort de 200 miljonerna indiska muslimer till en perfekt fiende för extremhinduerna. Inga motiveringar behövs för demoniseringen. Ett enat folk kan inte besegras. Allt som står i vägen för enheten sopas under mattan, man är beredd att gå över lik för att skapa och bevara den enheten. Vare sig det gäller det diskriminerande kastsystemet, sexualbrott utförda av "de egna" eller andra skönhetsfläckar.

Raslagarna från Nürnberg 1935 förbjöd äktenskap och sex mellan de rena och de orena. Indiens MODifierade motsvarighet är lagen mot "Love Jihad".

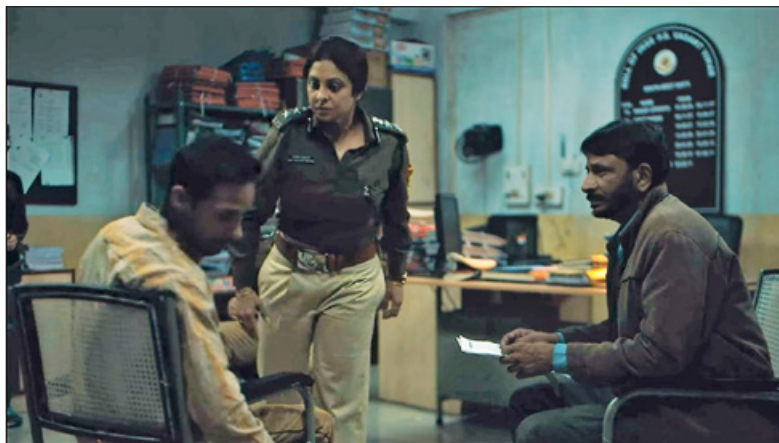
Föreställningen om en "kärleksjihad" är en konspirationsteori skapad av extrema hinduer. Enligt den försöker muslimerna förvandla Indien till en islamsk republik genom att locka "oskyldiga" och "enfaldiga" hinduflickor att gifta sig. När tjejen sen är infångad skickas hon till Pakistan på träningsläger för terrorister och därifrån återvänder hon fullt beredd att ta livet av hinduer, inklusive sina föräldrar och släktingar.

Det nationella indiska antiterroristorganet NIA har två gånger utrett "Love Jihad"-påståenden. Också myndigheter på delstatsnivå har finkammat "blandäktenskapen". Inte ett enda skenäktenskap har hittats.

Men eftersom det handlar om ett hatbrott som hotar den nationella enheten, är statens plikt att ingripa. Seshadri Chari från RSS högsta ledning kräver att cocktail-äktenskap ska undersökas med kliniska(?) metoder. Yogi Adityanath, för övrigt ungtkarl, har hotat med att muslimer som bebländar sig med hindutjejer kan börja förbereda sin egen begravning.

Med Uttar Pradesh i täten har redan tre delstater

lagstiftat mot "kärleksjihad", en lagstiftning skräddarsydd för muslimska män. Enligt den kan uppvakning av en hindukvinna leda till upp till tio års fängelse. Patruller från extremhinduernas ungdomsavdelning – i intimt samarbete med myndigheterna i Uttar Pradesh – jagar muslimska män och räddar flickor ur deras klor.

TV-serien Delhi Crime (regi Richie Mehta, 2019) rekonstruerar polisarbetet efter våldtäkten på "Nirbhaya" 2012. Under ledning av biträdande poliskommissarie Vartika Chaturvedi (Shefali Shah, i mitten) fångades de sex gärningsmännen in inom sex dagar.

Fram till början av januari 2021 har 86 män brottsanmälts, 56 av dem har fängslats. Också många år gamla "blandäktenskap" undersöks av myndigheterna.

Hur ska de hinduiska systrarna, som stämplas som hjälplösa och omedvetna om sitt eget bästa, räddas från "Love Jihad" och andra hemska faror. Shivraj Singh Chouhan, premiärminister för Madhya Pradesh, fick en idé: kvinnor som rör sig utanför hemmet borde vara skyldiga att anmäla sig hos polisen. På så sätt kan alla deras rörelser spåras och beskyddet underlättas. Att de indiska kvinnoorganisationerna fördömde förslaget behöver knappast nämnas.

Vad är nästa steg? Börjar extremhinduisternas hempatruller övervaka familjevåldet? I köket åtminstone? Försöken att kriminalisera våldtäkter inom äktenskapet har strandat, eftersom en sådan västerländsk uppfattning kantänka skulle rubba grunderna för de indiskt arrangerade äktenskapen.

MIKKO ZENGER

ÖVERS. TRYGVE SÖDERLING & IKA ÖSTERBLAD